

V § 25 zákona o cestách z nouze není ze všeobecného pravidla, že v nesporném řízení neplatí předpisy § 41 a násl. c. ř. s., učiněna výjimka toho obsahu, že stěžovatel, který není navrhovatelem, neměl-li jeho opravný prostředek úspěchu, musí hraditi útraty spojené s vyjádřeními, která ostatní účastníci, ať navrhovatelé ať spoluodpůrci navrhovatelů, podají na jeho rekurs. Ale útraty zvláštního vyjádření nemohly býti přisouzeny odpůrcům ani proti navrhovatelům, ježto § 25 cit. zák. ukládá navrhovatelům náhradu nákladů řízení, pokud nebyly způsobeny neospravedlněným zakročením některého odpůrce. Zákon nežádá, aby tu bylo neospravedlněné zakročení zrovna toho odpůrce navrhovatelů, který žádá o náhradu útrat; stačí, že rekurs manželů R-ových, kteří patří mezi odpůrce navrhovatelů, byl bezúspěšný a tudíž neospravedlněný a že jedině dovolací rekurs těchto manželů jako odpůrců navrhovatelů vyvolal útraty vyjádření podaného ostatními odpůrci.

Čís. 7536.

Lhůta k dovolacímu rekursu do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, odepírající schválení vyrovnání, běží ode dne zvláštního doručení, nikoliv ode dne veřejného vyhlášení zrušovacího usnesení. Pokud jest přípustným rekurs do zrušovacího usnesení vzhledem k § 527, druhý odstavec, c. ř. s.

Nejsou-li státní poplatek podle nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. zák. a podle zákona ze dne 25. ledna 1922, čís. 38 sb. z. a n. a odměna a výlohy vyrovnacího správce zapraveny nebo zajištěny a není-li prokázán ani souhlas oprávněných, dlužno odepřítí schválení vyrovnání. Pro splnění této povinnosti nelze ani lhůty dávatí ani je prodlužovati.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, R I 923/27.)

V y r o v n a c í s o u d odepřel potvrditi vyrovnání společnosti s r. o. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a poukázal první soud, by ve věci dále po zákonu jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Stížnosti nelze odepřítí oprávnění. Usnesením ze dne 4. listopadu 1926 byla vyzvána vyrovnací dlužnice, by, ježto lhůta k průkazu o zaplacení odměn a hotových výloh vyrovnacího správce a paušálních poplatků uplynula, ihned předložila výkaz o zaplacení, jinak že bude potvrzení vyrovnání odepřeno. Podáním ze dne 9. listopadu 1926 dne 10. listopadu 1926 soudu došlým žádala vyrovnací dlužnice, by lhůta ku předložení výkazu o zaplacení odměny a hotových výloh vyrovnacího správce a paušálního poplatku byla prodloužena po případném výsledku vyrovnacího správce o důvodnosti této žádosti. O tomto návrhu první soud vůbec nejednal a samostatného usnesení nevydal a usnesením ze dne 21. prosince 1926 odepřel potvrzení vyrovnání z důvodu § 50 čís. 4 vyr. ř., poněvadž dlužník nákladů a poplatků vyrovnacího řízení ani nezaplatil ani nezajistil, aniž prokázal souhlas oprávněných. K žádosti dlužnice

o prodloužení lhůty v tomto usnesení uvádí první soud, že nelze se odvolávat na řízení vyrovnací jednatele dlužnice, poněvadž jde o dvě samostatná vyrovnací řízení, z nichž to i ono nutno posuzovati zvláště. Do tohoto usnesení podala vyrovnací dlužnice rozklad, po případě rekurs, k němuž přiložila jednak průkaz o tom, že dne 20. ledna 1927 zaplatila paušální poplatek, jednak potvrzení vyrovnacího správce, že jeho nároky jsou zcela uspokojeny a že on pro svou osobu nemá námitky proti schválení věřiteli přijatého vyrovnání společnosti s r. o. První soud vyhověl rozkladu a potvrdil vyrovnání usnesením ze dne 25. ledna 1927, toto usnesení bylo však k stížnosti Jana Ř-a usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 2. dubna 1927 změněno v ten způsob, že se rozkladu dlužnice nevyhovuje a prvnímu soudu nařízeno, by dále o stížnosti dlužnice po zákonu jednal. Rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 14. června 1927 R I 467/27 (čís. sb. 7147) nebylo vyhověno stížnosti dlužnice do tohoto usnesení rekursního soudu. Tím bylo právoplatně rozhodnuto o nepřípustnosti rozkladu a změny usnesení prvním soudem a zbývá rozhodnouti o rekursu dlužnice do usnesení ze dne 21. pros. 1926. Rekursní soud v úvaze, že první soud nerozhodl samostatným usnesením o návrhu dlužnice na novou lhůtu a že tak neposkytl dlužnici možnosti, by v případě zamítnutí návrhu na novou lhůtu výkazy o zaplacení poplatků a odměny a výlohy vyrovn. správce předložila a tím odepření schválení vyrovnání věřiteli přijatého zabránila, a že dlužnice současně s rekuresem pokud se týče rozkladem předložila žádané výkazy o zaplacení, vyhovuje rekursu dlužnice shledávaje, že první soud přece jen, třeba i zamítavě, vyřídití měl předem žádost dlužnice o novou lhůtu a pak teprve rozhodnouti o schválení vyrovnání. K rozhodnutí tomuto vede soud rekursní další skutečnost, že dlužnice dodatečně již s rekuresem žádané výkazy o zaplacení poplatků a odměny a výloh vyrovnacího správce předložila a jest pouze zkoumati, zdali lze omluviti opozdění v placení těchto částek a jaký význam toto opozdění má na rozhodnutí o přijetí vyrovnání. Poněvadž ve věci samé o potvrzení vyrovnání dosud rozhodnuto nebylo, ježto usnesení prvního soudu ze dne 25. ledna 1927 bylo právoplatně změněno z důvodu, že první soud nebyl oprávněn změnit své usnesení k rozkladu, rekursní soud vyhovuje stížnosti dlužnice zrušuje napadené usnesení prvního soudu a tento soud poukazuje, aby ve věci dále po zákonu jednal a znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodům zrušení, znovu rozhodl o rekursu vyrovnací dlužnice.

D ů v o d y:

Z povinnosti úřadu dlužno si předem povšimnouti dvou otázek, zda dovolací rekurs je včasným a zda je přípustným. Usnesení prvního soudu, jímž bylo odepřeno schválení vyrovnání, bylo veřejně vyhlášeno, ale též rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo zrušeno své usnesení a to 6. září 1927, kdežto dovolací rekurs podán až 21. září 1927. Avšak po-

dle § 49 vyrov. řádu má býti jen rozhodnutí o potvrzení neb odepření schválení veřejně vyhlášeno, proto běží lhůta pro dovolací rekurs do zrušovacího usnesení soudu druhé stolice ode dne zvláštního doručení, jež se stalo 7. září 1927. Dlužno proto uznati včasnost dovolacího rekursu. Na otázku, zda je dovolací rekurs přípustným hledíc k ustanovení § 527 druhý odstavec c. ř. s. (§ 63 vyrov. řádu a § 172 konk. řádu), dlužno rovněž odpověděti kladně. Rekursní soud rozhodl bez výhrady právní moci, že zrušuje usnesení prvního soudu, jímž odepřel potvrzení vyrovnání, poukázav jej, by ve věci dále jednal po zákonu a znovu rozhodl. Z důvodů plyne, že měl prvý soud napřed rozhodnouti o návrhu dlužnice na novou lhůtu k předložení výkazu o zapravení nebo zajištění paušálního poplatku jakož i odměny a výloh vyrovnacího správce, protože jinak jí odňal možnost, by pro případ zamítnutí předložila tento výkaz a zabránila neschválení vyrovnání. Při tom má pouze zkoumati, zda lze opozdění dlužnice omluviti a jaký význam má toto opozdění a pak teprve rozhodnouti o schválení vyrovnání. V žádosti o prodlení lhůty poukazovala vyrovnací dlužnice na souvislost tohoto vyrovnání s osobním vyrovnáním jejího jednatele, v němž nebylo dosud rozhodnuto o odporech proti některým přihláškám věřitelů a v rozkladu (stížnosti) do usnesení prvního soudu, jímž bylo odepřeno potvrzení vyrovnání, poukazovala ještě na onemocnění svého jednatele i místopředsedy záložny L., jejíž úvěrní pomoci potřebovala, jako na nezaviněnou překážku, pro kterou nemohla dříve výkaz předložiti, vykazavši současně zapravení paušálního poplatku jakož i uspokojení nároků vyrovnacího správce. Rekursní soud tudíž výslovně nenařídil výslech stran a podle povahy věci nemůže ani k němu dojiti, neboť prvý důvod odkladu spočívá v pouhém uvážení, druhý by vyžadoval nanejvýše provedení nabízeného osvědčení (jež se zatím již stalo písemným vyjádřením vyrovnacího správce). Proto je dovolací rekurs přípustným.

Věcně je též opodstatněn. Vyrovnací soud odepřel schválení z důvodu § 50 čís. 4 vyrov. ř. Státní poplatek podle nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. zák. a podle zákona ze dne 25. ledna 1922, čís. 38 sb. z. a n. musí býti před potvrzením vyrovnání aspoň zajištěn (§ 47 nařízení ze dne 21. prosince 1915, čís. 380 ř. zák.). Nejsou-li tento poplatek jakož i odměna a výlohy vyrovnacího správce zapraveny nebo zajištěny a není-li prokázán ani souhlas oprávněných, musí býti schválení odepřeno. Předpis § 50 vyrov. ř. je donucovací povahy, důvody tam výčetmo uvedené jsou absolutní, nepřipouštějící volnou úvahu soudu nebo jinakou vůli stran (účastníků). Zapravení neb aspoň zajištění těchto poplatků před potvrzením vyrovnání je podmínkou schválení a jest povinností vyrovnacího dlužníka. Pro tuto povinnost není v zákoně lhůty, leda, pokud je zapotřebí, by byl výkaz předložen. Nelze ku splnění této povinnosti ani lhůty dávat ani dané lhůty prodlovati. Vyrovnání bylo by uzavřeno na špatném hospodářském základě, kdyby dlužník již ani této povinnosti nemohl hned dostáti. Prodlování této povinnosti bylo by proti zájmům věřitelů, bylo by protahováním doby, po kterou trvá příměří ve vymáhání pohledávek a nelze proti vyrovnacímu dlužníku vésti

exekuce. V tomto případě byla dokonce dlužnici při vyrovnacím roku 20. září 1926 dána lhůta čtyř neděl ku zaplacení poplatku, dlužnice věděla již z usnesení ze dne 6. října 1926, v jaké výši je stanovena odměna a výlohy vyrovnacího správce a ještě usnesením ze dne 4. listopadu 1926 byla vyzvána, by ihned podala výkaz o zaplacení. Místo toho však 10. listopadu 1926 podala žádost o prodloužení lhůty pro souvislost tohoto vyrovnání s osobním vyrovnáním jejího jednatele. Ale ještě pak uplynulo celých šest neděl než soud usnesením ze dne 21. prosince 1926 odepřel schváliti vyrovnání. Teprve ve stížnosti ze dne 20. ledna 1927, ve které dlužnice na to poukazovala, že pro nemoc svého jednatele nemohla si úvěrem zjednatí peníze, předložila potřebný výkaz. Soud první stolice, odepřev schválení, vyslovil se také o důvodu žádaného odkladu, arci právem, že nemá významu, a tím se vyslovil, ovšem záporně, též o žádosti za odklad. Vzhledem k tomu, co shora řečeno o povinnosti vyrovnací dlužnice k zaplacení poplatků, neměl vyrovnací soud zákonné příčiny, by napřed rozhodl o žádosti dlužnice, a, rozhodnuv o ni záporně, ještě čekal, by dlužnice zaplacením poplatků zabránila nepotvrzení vyrovnání. Téže povahy je i druhý důvod, který dlužnice uvedla ve stížnosti, a rekursní soud tudíž neprávem ukládá soudu první stolice, zrušiv jeho usnesení, by, než schválení odepře, i o něm uvažoval, zda neomlouvá vyrovnací dlužnici.

Čís. 7537.

Bezelstným jest zástavní věřitel, jenž, nabývaje zástavy, neví, že se dopouští bezpráví. Jen hrubá nedbalost vylučuje bezelstnost.

Ku vkladní knížce lze nabýti zástavního práva, třebaž zněla na cizí jméno (jiné než zástavcovo) a třebaž zástavní věřitel neznal hesla. Znalost hesla jest až věcí výplaty při realizaci zástavy již nabyté.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1927, Rv I 650/27.)

Žalobce poslal vkladní knížku úvěrního ústavu na 37.000 Kč Alexandru W-ovi, jenž ji dal do zástavy žalovanému. Žalobě, by bylo uznáno právem, že vkladní knížka jest vlastnictvím žalobcovým a že žalovaný jest povinen mu ji vydati pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, pokud se domáhala uznání vlastnictví ku vkladní knížce, zamítl ji však pro tentokráte, pokud se domáhala vydání vkladní knížky. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil a uvedl mimo jiné v d ů v o d e c h: Nelze souhlasiti s názorem žalobce, že žalovaný nemohl nabýti zástavního práva, poněvadž mu W. nebyl v době odevzdání vkladní knížky nic dlužen, vždyť je nesporno, že zástava může býti zřízena i pro pohledávky budoucí. Z přednesu žalovaného nelze dovozovati, že tvrdí, že nabytí práva nadzástavního, neboť uváděl, že nabytí práva zástavního na vkladu (pohledávce ze vkladu proti peněžnímu ústavu), na nějž zní vkladní knížka. Vkladní